

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3CoCsp/47/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121207808
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8121207808.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Martina Barana v spore žalobkyne: U. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XXX, XXX XX O., zastúpená T. B. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XXX, XXX XX O., proti žalovanému: KRUK Česká a Slovenská republika s.r.o., so sídlom Československé armády 954/7, 500 03 Hradec Králové, IČO: 24 785 199, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou ŠMÍDA advokátní kancelář s.r.o., organizačná zložka so sídlom Ul. Svornosti 43, 821 09 Bratislava - Pod. Biskup., IČO: 47 255 773, o vydanie bezdôvodného obohatenia a primerané finančné zadostučinenie, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 23.05.2022 č.k. 20Csp/133/2021-93, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok vo výroku II. v časti, ktorou žalobu o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia v prevyšujúcej časti zamietol.
- II. Zrušuje rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. v časti, v ktorej žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol a v súvisiacom výroku III. o trovách konania a vec v rozsahu zrušenia vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 1000 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žiadna o strán nemá právo na náhradu trov konania.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 451 ods. 1, 2, zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

3. Vo svojom odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 900,78 eur a primeraného finančného zadostučinenia vo výške 3.513,33 eur. Svoju žalobu odôvodnila tým, že v roku 2011 a 2012 uzavrela so žalovaným, resp. jeho právnym predchodcom, dve spotrebiteľské zmluvy, na základe ktorých jej poskytol spotrebiteľské úvery/pôžičky. V prebiehajúcich súdnych konaniach, v pozícií dlžníka poukazovala na viaceré nedostatky spotrebiteľských zmlúv, ktoré so žalovaným ako veriteľom uzavrela. V konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 16Cps/170/2020 si žalovaný v pozícií žalobcu uplatňoval nárok na zaplatenie sumy 3.909,07 eur s prísl. Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo 04.03.2021, č.k.: 16Csp/170/2020-102, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 07.04.2021 a vykonateľnosť dňa 07.04.2021,

súd žalobu zamietol konštatovaním, že predmetný úver bol bez úrokov a bez poplatkov. V konaní vednom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 15Cps/38/2020 si žalovaný v pozícii žalobcu, uplatňoval žalobou nárok na zaplatenie sumy 3.117,60 eura s prísl. Rozsudkom Okresného súdu Prešov z 01.06.2021, č.k.: 15Csp/38/2020, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 03.08.2021 a vykonateľnosť dňa 03.08.2021, súd žalobu zamietol konštatovaním, že predmetný úver bol bez úrokov a bez poplatkov. Z vyššie uvedených rozsudkov vyplýva, že žalovanému v jednotlivých splátkach nad rámec právneho dôvodu celkom uhradila 900,78 eur.

4. Súd na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 04.03.2021, č.k. 16Csp/170/2020 - 102 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca (v tomto konaní žalovaný) domáhal zaplatenia sumy 3.909,07 eur. V rozhodnutí dospel k záveru, že zmluva neobsahuje predpoklady použité pre výpočet RPMN, a preto je úver bezúročný a bez poplatkov. Žaloba bola zamietnutá z dôvodu toho, že žalovaná (v tomto konaní žalobkyňa) úver čerpala vo výške 6.710 eur a uhradila celkovo sumu 7.502,58 eur. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 07.04.2021. Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 01.06.2021, sp. zn. 15Csp/38/2020 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca (v tomto konaní žalovaný) domáhal zaplatenia sumy 3.117,60 eur. V rozhodnutí dospel k záveru, že zmluva neobsahuje predpoklady použité pre výpočet RPMN, a preto je úver bezúročný a bez poplatkov. Taktiež súd mal za to, že zmluva obsahuje neprijateľné podmienky a poplatky za upomienky. Nakoniec uviedol, že dodávateľ neskúmal schopnosť spotrebiteľa splácať úver. Žaloba bola zamietnutá z dôvodu toho, že žalovaná (v tomto konaní žalobkyňa) úver čerpala vo výške 5.400 eur a uhradila k 01.07.2019 celkovo sumu 5.508,20 eur. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 03.08.2021. Dňa 18.07.2019 bol žalobkyni doručený list označený ako „Dobrá správa - Máme pre vás zmierne riešenie“, od žalovaného, v ktorej ju informuje o výške dlhu 4.084,63 eur na zmluve č. XXXXXXXXXXXX a 4.318,66 eur na zmluve č. XXXXXXXXXXXX. Žalobkyňa sa informovala v združení HOOS, od ktorého sa dozvedela, že pohľadávka bola postúpená na spoločnosť Platíť sa oplatí. Títo ju dvakrát do dňa navštevovali, povedali jej, že ak bude splácať, môžu jej poskytnúť výhodné splácanie, avšak to bolo ešte nevýhodnejšie. Navštevovali ju ľudia z advokátskej kancelárie a iných spoločnosti. Mala strach, potraviny musí chodiť nakupovať jej manžel, keďže sa bojí. Sama nemôže ísť nikam, vždy ju musí niekto sprevádzať.

5. Vo vzťahu k žalobou uplatnenému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia súd prvej inštancie dospel k názoru, že povinnosť vydať plnenie, získané bez právneho dôvodu, vzniká podľa zákona tomu, kto ho získal, teda tomu, komu bolo bez právneho dôvodu plnené. V prípade, ak následne predmet plnenia nadobudne tretia osoba, povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie na ňu s predmetom bezdôvodného obohatenia neprechádza. V konaní bolo nesporné, že plnenie od žalobkyne prevzal právny predchodca žalovaného Slovenská sporiteľňa, a.s. Žalovaný sa teda na úkor žalobkyne žiadnym spôsobom neobohatil. Postúpením pohľadávky nedošlo k postúpeniu povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie. Preto žalobu v časti vydania bezdôvodného obohatenia zamietol.

6. K nároku na primerané finančné zadostučinenie uviedol, že pokiaľ ide o výšku finančného zadostučinenia, tak pre určenie výšky nároku musí žalobkyňa objektívne, vzhľadom na povahu, intenzitu, trvanie a rozsah pôsobenia nepriaznivého následku preukázať, ako ho pociťovala a prežívala. Pri stanovení výšky treba vychádzať zo závažnosti vznikutej resp. hrozacej ujmy, okolností tak na strane žalobkyne ako aj žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práva žalobkyne. Pri určení výšky finančného zadostučinenia sa nemožno striktno držať ujmy, ktorá žalobkyne objektívne hrozila, resp. ktorá jej vznikla. Inštitút primeraného finančného zadostučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne, resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany, ale primeraný. V zmysle vyššie uvedeného dospel súd k záveru, že pre žalobkyňu bude primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.000 eur, čo je 500 eur pri jednej zmluve. Túto sumu považoval súd za primeranú s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobkyne ako spotrebiteľa. Priznané finančné zadostučinenie je vyrovnaním ujmy žalobkyne, ktorá jej vznikla konaním žalovaného, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného. Zároveň je odmenou za to, že spotrebiteľ sa úspešne bránil v konaní s nepochybne ekonomicky a právne silnejším žalovaným. Súd zobral do úvahy aj konanie žalovaného, ktorý vyzýval žalobkyňu na úhradu dlhu v oveľa vyššej sume ako si uplatnil nakoniec na súde. Výšku primeraného zadostučinenia však nemožno matematicky odvodzovať od hrozacej ujmy. Pri určovaní výšky nebral do úvahy listiny predložené žalobkyňou, ktorými bola vyzývaná spoločnosťami pred postúpením pohľadávky, keďže tieto spoločnosti nemali pri predložených výzvach so žalovaným žiaden vzťah a žalovaný ich

konanie nemohol žiadnym spôsobom ovplyvniť a nemal by ani preto za tieto spoločnosti zodpovedať. Ako dôvodnú, primeranú a zodpovedajúcu všeobecnej predstave spravodlivosti považoval výšku primeraného finančného zadosťučinenia v sume 1.000 eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

7. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 2 CSP.

8. Proti výroku II. rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote žalobkyňa odvolanie, namietajúc nesprávne právne posúdenie veci a nesprávne skutkové zistenia. Uviedla, že v zmysle čl. 2.1 a čl. 4.3, no najmä čl. 5.2 zo Zmluvy o postúpení pohľadávky vyplýva, že postupca postúpil postupníkovi dňom účinnosti tejto zmluvy pohľadávky, vrátane ich príslušenstva a všetkých práv, ktoré sú s pohľadávkou spojené. Súd prvej inštancie sa tak nedostatočným spôsobom vysporiadal s otázkou, či prípadný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia tvoril alebo netvoril predmet postúpenia, nakoľko na postupníka mali byť postúpené všetky práva, teda aj povinnosti, ktoré by súviseli s pohľadávkou. Súd prvej inštancie rovnako zamietol aj nárok na primerané finančné zadosťučinenie nad sumu 1.000 eur. Žalobkyňa poukázala na nerovnosť postavenia občana vo všeobecnosti a zvlášť ako spotrebiteľa, keď právny predchodca žalovaného podsunul na podpis zmluvu, ktorá obsahuje viaceré neprijateľné zmluvné podmienky, následne vymáha pohľadávky prostredníctvom mandantov s nepreukázateľnými a navýšenými údajmi o stave pohľadávky, pričom právny predchodca žalovaného bol 27 mesiacov nečinný. Následne klient rezignuje, záväzky preplatí a musí čeliť dvom platobným rozkazom a dvom žalobám. Pri uplatnení nároku na primerané finančné zadosťučinenie však opätovne nadobúda pocit nerovného postavenia a právnej neistoty pri rozhodovaní súdov. Poukázala na rozhodovaciu prax krajských súdov, pričom mala za to, že odôvodnenie rozhodnutia v časti týkajúceho sa primeraného finančného zadosťučinenia je nepreskúmateľné a nemožno zistiť, z akého dôvodu považoval súd prvej inštancie za dostatočné priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1.000 eur. Nesúhlasila s konštatovaním súdu, podľa ktorého nemohol do úvahy vziať listiny predložené žalobkyňou, ktorými bola vyzývaná spoločnosťami pred postúpením pohľadávky a konštatovaním, že tieto spoločnosti nemali so žalovaným žiaden vzťah a ich konanie nemohol nijako ovplyvniť. Žalovaný sa dvoma žalobami domáhal sumy vo výške 7.026,67 eur, preto nesúhlasí s konštatovaním súdu, že výšku nemožno odvádzať od hrozacej ujmy. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil, resp. zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že žalobkyňa neuviedla novú argumentáciu, s ktorou by sa súd prvej inštancie nevyssporiadal v dostatočnom rozsahu. K bezdôvodnému obohateniu uviedol, že tento je typickým mimozmluvným záväzkom, za ktorý zodpovedá subjekt, ktorý sa nad rámec záväzku bezdôvodne obohatil. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok nie je bez výslovného súhlasu nového veriteľa možné, aby tento automaticky preberal pasíva za pôvodného veriteľa. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obdo/7/2009 zo dňa 14.10.2010, ako aj rozhodnutia krajských súdov. Žalovaný sa plne stotožnil s názorom súdu prvej inštancie. K nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia uviedol, že trvá na svojej argumentácii uvedenej v písomných podaniach v konaní pred súdom prvej inštancie. Zamietnutie žaloby v pôvodnom konaní nespôsobillo žiadne nepriaznivé následky pre žalobkyňu a nevznikla jej žiadna ujma. Žalobkyňa neodôvodnila priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1.000 eur. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil.

10. Žalobkyňa vo svojej replike uviedla, že zo znenia zmluvy o postúpení pohľadávok vyplýva, že vydať bezdôvodné obohatenie má žalovaný, pričom výška dohodnutej odplaty bola zohľadnená aj zaplatené istiny a príslušenstvo vrátane preplatenia istín. Stanovisko právneho predchodcu žalovaného je pre ňu jednoznačné, pričom žiada, aby súd vo veci rozhodol, nakoľko má obavy, ako by rozhodol súd v prípade podanej žaloby smerujúcej voči právnenému predchodcovi žalovaného. K primeranému finančnému zadosťučineniu uviedla, že žalovaný nijako neodôvodnil navyšovanie pohľadávok, ktorý tak konal neeticky a v rozpore s dobrými mravmi s úmyslom obohatiť sa. Ako spotrebiteľ žiada, aby jej bola súdom poskytnutá zvýšená súdna ochrana v zmysle ust. čl. 6 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok.

11. Žalovaný v duplike uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa neuvádza žiadnu novú argumentáciu, pričom žalovaný sa pridrižiava svojich predchádzajúcich vyjadrení, navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil.

12. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 357 CSP), preskúmal rozhodnutie v jeho napadnutej časti ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom rozsahu čiastočne zrušiť a čiastočne potvrdiť.

13. Predmetom odvolacieho prieskumu sa stali výroky II., ktorým súd prvej inštancie žalobu v prevyšujúcej časti o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia a vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol a súvisiaci výrok III. o trovách konania.

14. Pokiaľ ide o nárok žalobkyne o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z., odvolací súd považuje rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a preskúmateľný. Súd prvej inštancie vysvetlil, z akých dôvodov žalobe z časti vyhovel, odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá kritériám odôvodnenia, ktoré sú upravené v § 220 ods. 2 CSP.

15. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä používanie adjektíva "odradzujúci").

16. A tak práve inštitút relatívnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie „účinné, primerané a odradzujúce“.

17. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť nielen funkciu satisfakčnú, ale aj funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi. Zároveň to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov.

18. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritéria, a to hlavne intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod. Za primerané, vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, je preto potrebné považovať finančné zadosťučinenie vo výške 1.000 eur tak, ako priznal súd prvej inštancie. Takto priznané finančné zadosťučinenie je akousi určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného.

19. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd rozsudok vo výroku II. v časti, ktorým žalobu v prevyšujúcej časti, týkajúcej sa primeraného finančného zadosťučinenia, zamietol, postupom vyplývajúcim z ust. § 387 CSP ako vecne správny potvrdil.

20. Podľa § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka v platnom znení, s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

21. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia poukazuje na vyššie uvedené ustanovenie § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že žalovaný nie je pasívne legitimovaným v prípade nároku žalobkyne.

22. Pokiaľ ide o postúpenie pohľadávky a rozsah postúpenia, je potrebné vychádzať z ustanovení § 524 ods.1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka. V prípade postúpenia pohľadávky vo vzťahu k postúpenej pohľadávke pre postupníka, postúpenie zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky, ako aj jeho pasívnu legitímáciu v sporoch o nárokoch z postúpenej pohľadávky, ako uviedol aj súd prvej inštancie. Čo do rozsahu postúpenia, v prípade postúpenia pohľadávky podľa ustanovenia § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka prechádza s postúpenou pohľadávkou aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené. V predmetnej veci je zrejmé, že z pôvodného veriteľa bola pohľadávka voči žalobkyni postúpená na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 04.07.2019 (č.l. 37) na žalovaného. S takto postúpenou pohľadávkou prešlo na žalovaného aj príslušenstvo predmetnej pohľadávky, ako aj práva s pohľadávkou spojené v zmysle uvedeného ustanovenia § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

23. Bezdôvodné obohatenie zákon definuje ako majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Pasívna legitímácia v stanovenej povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie vychádza z ustanovenia § 451 Občianskeho zákonníka, a ako stav vyplývajúci z hmotného práva je viazaná na toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil.

24. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobkyňa sa okrem iného podanou žalobou domáhala zaplata sumy vo výške 900,78 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia, ktorý nárok odôvodňovala tým, že úver zo zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 6.710 eur a úver zo zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 09.11.2022 vo výške 5.400 eur sú bezúročné a bez poplatkov, pričom bezúročnosť a bezpoplatkovosť týchto úverov bola vyslovená rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 16Csp/170/2020-102 zo dňa 04.03.2021, ktorý nadobudol právoplatnosť 07.04.2021 a rozsudkom Okresného súdu Prešov sp.zn. 15Csp/38/2020 zo dňa 01.06.2021, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 03.08.2021. Rozsudkom č.k. 16Csp/170/2020-102 súd zamietol žalobu žalobcu (v tomto konaní žalovaný), pričom vo svojom odôvodnení v bode 30. uviedol, že žalovaný (v tomto konaní žalobkyňa) čerpala úver vo výške 6.710 eur a poukázala úhrady vo výške 7.502,58 eur. Rozsudkom sp. zn. 15Csp/38/2020 zo dňa 01.06.2021 súd zamietol žalobcu (v tomto konaní žalovaný) voči žalovanej (v tomto konaní žalobkyňa), pričom uviedol, že z rozpisu splátok je zrejmé, že žalovaná uhradila žalobcovi 5.508,20 eur, čo je viac ako výška úveru poskytnutá žalovanej, teda 5.400 eur.

25. Odvolací súd vyjadruje názor, že nie je možné založiť pasívnu legitímáciu postupníka len na tom právnom závere, že na neho prešla pohľadávka v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Platby, ktorými žalobkyňa uhradila istinu nad rámec poskytnutého úveru zo zmluvy o úvere uzatvorenej pôvodným veriteľom a žalovanou, by aj v prípade záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, spôsobili bezdôvodné obohatenia len tej strane, a teda tomu veriteľovi, ktorému boli tieto platby aj reálne poskytnuté.

26. Súd prvej inštancie sa pri posudzovaní dôvodnosti vydania bezdôvodného obohatenia dostatočne nezaoberal, či k bezdôvodnému obohateniu došlo na strane žalovaného, a teda nie na strane pôvodného veriteľa. Záver súdu prvej inštancie o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie bol preto predčasný.

27. Z doposiaľ vykonaného dokazovania, a to z rozhodnutí Okresného súdu Prešov sp. zn. 16Csp 170/2020, 15Csp 38/2020 vyplýva, že žalobkyňa mala plniť na účet žalovaného a nie na účet jeho právneho predchodcu, čo malo vyplývať z prehľadu poskytnutých plnení. Zároveň žalobkyňa v konaní predložila dôkaz, a to list pôvodného veriteľa, Slovenská sporiteľňa, a.s. zo dňa 05.04.2022 (č.l. 55), ktorým na žiadosť žalobkyně o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 900,78 eur, bolo žalobkyni oznámené, že banka postúpila (predala) dňa 04.07.2019 spoločnosti KRUK Česká a Slovenská republika, s.r.o. spotrebné úvery č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX.

28. Z týchto dôvodov preto odvolací súd považoval odvolanie žalobkyně za dôvodné pre nedostatočne zistený skutkový stav, a preto napadnutý rozsudok vo výroku II., ktorým súd žalobu v prevyšujúcej časti týkajúcej sa vydania bezdôvodného obohatenia zamietol a v súvisiacom výroku o trovách konania (III.) zrušil postupom podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 391 ods. 1 CSP.

29. V ďalšom konaní je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu a jeho úlohou bude vo veci doplniť dokazovanie vo vzťahu k uplatnenému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle ust. § 295 CSP, a teda preskúmať, či sa žalovaný na úkor žalobkyne obohatil, posúdiť pasívnu vecnú legitimitáciu v spore, vo veci opätovne rozhodnúť a svoje rozhodnutie v zmysle ust. § 220 CSP riadne odôvodniť.

30. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 396 ods. 3 CSP v novom rozhodnutí o veci.

31. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).